

Desetiletí změn

Narodila se v Severním Irsku, vyrostla v Lancashire a studovala ve Walesu. V Praze bydlí deset let.

Od komunismu ke konzumerismu

Když jsem v listopadu 2003 poprvé přijela do Prahy, největší kouzlo celého města spočívalo v naprosté absenci západní komerčnosti – až do začátku prosince nebyly nikde žádné známky blížících se Vánoc, a když se objevily, byla to oslava českých tradic.

Všude vyrašily malé dřevěné stánky, kde se prodávaly krásné skleněné a dřevěné ozdůbky. Vzduch byl provoněný svařákem a pečenými kaštany a člověk ani nemohl vyjít z metra na ulici, aby rovnou nezakopl o káď s kapry. Pamatuji se, že na Staroměstském náměstí byl vánoční stromek, ale nikde jsem neviděla jediného Santa Clause nebo umělohmotného sněhuláka.

Ve srovnání s Británií to pro mě byla velká porce svobody – žít ve městě, kde podzim je opravdu podzim, a ne jen rozběh směrem k Vánocům (s důrazem na *nakupování*) už od chvíle, kdy skončí léto. Období svátků potom bylo skutečně kouzelné, bylo to jako něco z dětství. Dnes už ale Praha bohužel dohonila západní Evropu, a i když trhy se ještě konají, přihnal se i neúprosný příliv vánočního komercialismu, který člověku křičí do tváře už od září. Dokonce jsem už slyšela, že Ježíškovi hrozí, že ho také nahradí Father Christmas / Santa Claus. To by byla hrozná škoda, kdyby to lidé nechali dojít tak daleko.

Zvláštní český způsob myšlení

O něco pozitivnější změnou, která se projevuje víc a víc jak v hlavním městě, tak mimo něj, je stále víc restaurací a hospod, které jsou buď zcela nekuřácké, anebo aspoň mají pro zájemce vyhrazené nekuřácké prostory.

I tak jsem si ale všimla, že do nekuřáckých místností nebo na toaletu se lidé musejí často probíjovat oblaky dýmu v kuřáckých prostorech, nebo musejí v modré mlze čekat, až se v jejich sekci uklidí stůl. Když jsem se o tomhle zmínila jednomu svému českému kamarádovi, řekl mi na to s úsměvem, že to je to takový „zvláštní český způsob myšlení“. Osobně se domnívám, že „zvláštní český způsob myšlení“ a český humor jsou možná jedno a to samé!

Něco se prostě nezmění

Dodnes člověk občas narazí na otrávené číšníky nebo naštvané prodavače, kteří prskají, když se například docela nevinně zeptáte: „Máte tyhle boty ještě o číslo větší?“ (I když i tohle se zlepšuje).

Dodnes je taky na ulicích vidět psa libovolné rasy a velikosti, jak sedí poslušně před obchodem, aniž by byl uvázaný na vodítku, a trpělivě čeká, až se objeví jeho pán (čemuž se vždy musím usmát).

A taky se dodnes tu a tam na ulici objeví nějaké naprosto nečekané umělecké dílo. Nejvíc ze všech se mi líbila socha Supermana v nadživotní velikosti, která se jednoho roku objevila na Václavském náměstí. Hlavu měl Superman zaraženou do dlažby jako po ne právě šťastném přistání (což mi přijde velice typicky české). Doufám, že tohle se nikdy nezmění...